

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **HAMRENERGY s.r.o.**
se sídlem Nehvizdská 22/8, 198 00 Praha 9
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Praha 8, Černého 517/13

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017, č. j. OD 507/17-2/67.1/17136/Li, KULK 35836/2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „správní orgán“) ze dne 27. 2. 2017, č. j. OD/17/5977/AZD, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán odpovědným za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1

zákonu č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s nerespektováním § 10 odst. 3 citovaného zákona. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky 4L0 6249 nezajistil, aby při užití tohoto motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když bylo zjištěno, že dne 29. 10. 2016 ve 14:09 hodin na pozemní komunikaci II/283 v obci Turnov v ulici 5 května v úseku 50°35'24,3484"N, 15°10'4,9787"E - 50°35'23,0445"N, 15°9'55,8953"E GPS, jel rychlostí 67 km/h, a to po zohlednění tolerance měřicího zařízení 3 km/h, takže došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti jím provozovaným vozidlem o 17 km/h v obci. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Městskou policií Turnov byl správnímu orgánu dne 31. 10. 2016 oznámen shora popsáný přestupek neznámého řidiče. K oznámení přestupku městská policie připojila Záznam o měření a fotografie zachycující předmětné motorové vozidlo v době měření.
3. Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce. Byl proto výzvou ze dne 2. 11. 2016 vyzván k zaplacení určené částky za správní delikt provozovatele vozidla a současně byl poučen o tom, že může označit řidiče vozidla, který se popsáného přestupkového jednání s vozidlem dopustil. Žalobce podáním ze dne 3. 11. 2016 správnímu orgánu sdělil, že vozidlo řídil A. K., který má doručovací adresu B. 1157/14, P. 1.
4. Výzvou ze dne 9. 11. 2016 vyzval správní orgán žalobcem označeného řidiče k podání vysvětlení daného přestupku podle § 60 odst. 1 tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přičemž tuto obsílku zaslal na obě jeho uvedené adresy. Doručované písemnosti se však správnímu orgánu vrátily s tím, že adresát je na těchto adresách neznámý.
5. Usnesením ze dne 2. 1. 2017 byla věc přestupku odložena s odůvodněním, že správní orgán nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
6. Téhož dne, tedy 2. 1. 2017, vydal správní orgán příkaz, kterým žalobce uznal odpovědným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Odpor proti příkazu, podaný tehdejším zástupcem žalobce (obecným zmocněncem), a to společností ODVOZ VOZU s.r.o., nebyl nijak odůvodněn. Správní delikt byl projednán při ústním jednání dne 6. 2. 2017, žalobce ani jeho zmocněnec se ho nezúčastnili. Správní orgán provedl při ústním jednání dokazování dosud obstaraným spisovým materiálem. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 27. 2. 2017, č.j.: OD/17/5977/AZD, č. j. spisu: OD/16/34586, byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které nedoplnil ani po výzvě správního orgánu ze dne 24. 3. 2017.
7. Žalovaným rozhodnutím ze dne 5. 5. 2017, č. j. OD 507/17-2/67.1/17136/Li, KULK 35836/2017, žalovaný žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 2. 2017, č.j.: OD/17/5977/AZD, č. j. spisu: OD/16/34586, potvrdil. Konstatoval v něm, že má prvoinstanční správní rozhodnutí za souladné

s právními předpisy a že předmětný správní delikt nevyžaduje zavinění, neboť jde u něho o objektivní odpovědnost. Je však třeba zkoumat, zda byly splněny podmínky odpovědnosti za tento správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. První podmínkou je (viz ust. § 125f odst. 2 písm. a/ zákona o silničním provozu), že musí jít o porušení pravidel silničního provozu zjištěné prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Tato podmínka byla podle žalovaného naplněna, když překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zjištěno stacionárním úsekovým rychloměrem MUR-07, v. č. MUR006/2013, na pozemní komunikaci č. II/283, v obci Turnov, v ulici 5. května, který používá Městská policie Turnov bez obsluhy. Právě tímto rychloměrem byla naměřena dne 29. 10. 2016, ve 14:09 hodin, rychlost jízdy vozidla registrační značky x ve výši 67 km/hod (po odečtu tolerance měřicího zařízení), a to v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Tyto skutečnosti vyplývají ze Záznamu o měření, který je součástí spisové dokumentace.

8. A žalovaný pokračoval s tím, že tak došlo k porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, které vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu. Jeho formální znak je naplněn překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h a materiální znak je naplněn ohrožením bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci rychlou jízdou. Tím je splněná i podmínka podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Jelikož pak uvedené porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích nemělo za následek dopravní nehodu, byla naplněna i podmínka podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu.
9. Žalovaný neshledal ani jiné nedostatky v proběhlém řízení o správním deliktu. Ke spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu došlo porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání pozemní komunikace vozidlem byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. To však žalobce v daném případě nezajistil. Nebyl ani zproštěn odpovědnosti provozovatele vozidla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.
10. Byla odůvodněna i výše sankce za předmětný správní delikt, kterou lze uložit v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu v rozmezí stanoveném za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích správní delikt vykazuje, nejvýše však 10 000,- Kč. Za daný přestupek, mající znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu, by bylo možno uložit dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokuta v rozmezí od 1 500,- Kč do 2 500,- Kč. V daném případě byla uložena pokute za předmětný správní delikt ve výši 1 500,-Kč, tedy na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí.
11. Správní orgán učinil podle žalovaného nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku, avšak bez výsledku, když žalobce, respektive jeho zmocněnec, označil za řidiče vozidla nekontaktní osobu. V důsledku toho nebylo možno určit totožnost pachatele přestupku, natož s ním vést přestupkové řízení. Nezbylo proto, než přestupkovou věc odložit a vést řízení o předmětném správním deliktu.

II. Obsah žaloby

12. Žalobce shrnul žalobní námitky do čtyř bodů. V prvním z nich zpochybnil způsob měření rychlosti vozidla, a to s důrazem na to, že nebylo prokázáno, že použitý rychloměr byl autometem, ve druhém žalobním bodu namítal protiústavnost s tím, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, ve třetím žalobním bodu poukazoval na vady výroku rozhodnutí, neboť ten prý neobsahuje odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro stanovení sankce a není z něho tak patrné, zda měl správní delikt za následek dopravní nehodu či nikoliv a ani údaje, které by specifikovaly použitý rychloměr. Dále žalobce namítal šablonovitost žalovaných rozhodnutí, když je nepovažuje za výsledek tvůrčí myšlenkové činnosti, ale za mechanicky vyplněné šablony. V závěru žaloby vyjadřoval žalobce a jeho právního zástupce nesouhlas s tím, aby byly zveřejňovány jejich osobní údaje na webu Nejvyššího správního soudu a rozhodnutí ve věci bylo naprosto anonymizováno.
13. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
14. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 2. 8. 2017, a to velmi krátce tím, že se v něm odkazuje na obsah žalobou napadeného rozhodnutí, které považuje za správné. Vzhledem k tomu také navrhoval žalobu zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

16. Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 3. 5. 2019. Zástupce žalobce se jej bez omluvy nezúčastnil, ačkoliv výslovně trval na veřejném projednání žaloby. Zástupkyně žalovaného při jednání krajského soudu k věci uvedla, že problémy, na které je v žalobě poukazováno, vypořádaly orgány veřejné správy zúčastněné na řízení ve svých rozhodnutích. Vyjádřila přesvědčení o nedůvodnosti žaloby a navrhla ji zamítnout.
17. V průběhu jednání doplnil krajský soud dokazování následujícími důkazy: Smlouvou o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb, uzavřenou mezi pronajímatelem zařízení na měření rychlosti AŽD Praha s.r.o. a městem Turnov ze dne 1. 2. 2013, včetně dodatku č. 1 ze dne 25. 9. 2013, dodatku č. 2 ze dne 14. 3. 2014 a dodatku č. 3 ze dne 21. 6. 2016, jakož i příloh této smlouvy, dále Stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, čj. 102/2013-160-OST/4, neboť je krajskému soudu z úřední činnosti známo, že je jako interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast správními orgány používán při výkladu neurčitěho právního pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ a dále provedl krajský soud důkaz Certifikátem o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C030-11, který vydal Český metrologický institut dne 18. 8. 2011, jakož i listinou o schválení daného měřiče úsekové rychlosti Ministerstvem dopravy dne 16. 9. 2011. Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

18. Ještě předtím, než se však krajský soud vrátí k jednotlivým žalobním bodům, považuje na tomto místě za vhodné ještě připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
19. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu,

který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

20. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

21. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
22. Krajský soud dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
23. Krom toho, jak již krajský soud uvedl výše, zastupovala v projednávané věci žalobce společnost Odvoz vozu s.r.o., která mu je známa z jeho úřední činnosti (viz např. věci sp. 30A 66/2017, 30A 35/2017 či 30A 26/2017) jako účelově jednající zmocněnec přestupců v přestupkových řízeních, kteří byli v následných přezkumných soudních řízeních zastupováni advokátem Mgr. J. T. a nyní advokátem Mgr. V.. K její účelové strategii patřily postupy, kdy se aktivně neúčastnila přestupkového řízení, ignorovala nařízená jednání, podávala jen blanketní odvolání, případně jen kusé bezvýznamné námitky v nich. Nikoliv náhodou pak vstupuje po skončení přestupkového řízení do soudního přezkumného řízení advokát, nyní Mgr. J. V., a najednou se žaloba jen „hemží“ věcnými

a procesními námitkami, kterými je napadáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud je tak v podstatě „pasován“ do role odvolacího orgánu, když žalobce (pojištěný proti pokutám) zcela účelově vynechává z posouzení těchto námitek odvolací správní orgán (žalovaného), ač k tomu neměl žádný důvod. Tento účelově zvolený postup má dle názoru krajského soudu za cíl vyhnout se posouzení těchto námitek odvolacím správním orgánem a zástupci přestupců evidentně spoléhají na to, že soud některé z celé palety účelových námitek vyhoví a žalované rozhodnutí zruší, protože soud již ve správním soudnictví nemůže plně nahradit činnost správního orgánu. V případě potřeby zásadního či rozsáhlého doplnění skutkového stavu má totiž soud jediný způsob řešení, jímž je zrušení žalovaného rozhodnutí právě pro tuto vadu řízení (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.) a vrácení věci orgánu veřejné správy k dalšímu řízení. A to pro žalobce s nadějí, že tím bude dosaženo prekluze odpovědnosti za protiprávní jednání.

24. Nelze přitom také nevidět, že Mgr. V. zastupuje v přestupkových věcech, v nichž žalobci využili pojištění proti pokutám, což lze zjistit i z toho, že za ně platí soudní poplatky Motoristická vzájemná pojišťovna, Družstvo, stejně jako v přezkoumávané věci. K hodnocení této činnosti uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č.j. 4 As 199/2017-30, následující:

„Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přiblížit k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně nechcipokutu.cz).“ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehdlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako přítěžující okolnost.“

25. K činnosti Motoristické vzájemné pojišťovny uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č.j. 4 As 113/2018-39 (bod 37), také následující hodnocení:

„Jen nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze měl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejružnější procesní obstrukce. Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (srov. v bodech [27] a [29] citované judikáty šestého senátu). Osoby spojené touto pojišťovnou o povinnosti podání podepsat velmi dobře vědí, přesto však zasílají správním orgánům podání nepodepsaná, často, jak tomu bylo i v nynějším případě, službou DopisOnline (srov. k tomu též věc řešenou usnesením rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, č.j. 10 As 20/2017-49, věc DopisOnline). Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou

nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto pojišťovnou evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“

26. V dané věci byl postup žalobce, zastoupeného jmenovaným zmocněncem a následně advokátem, nepochybně součástí účelové a obstrukční procesní taktiky, kdy nejprve zmocněnec žalobce neuvede v průběhu přestupkového řízení vůbec žádné námitky, ale žaloba je již plná různých spekulativních úvah, a to spolu s návrhy na doplnění dokazování. Takový postup vyhodnotil v minulosti již i Nejvyšší správní soud jako účelový, když např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č.j. 1 As 83/2013-60, uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci jako účelová“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č.j. 1 As 83/2013-60). Obdobně jeho rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014-43, v němž uvedl, že „správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení, před krajským soudem...“
27. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014-43). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu sice v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č.j. 10 As 24/2015-71, uvedl, že žalobní tvrzení a důkazy v těchto řízeních týkajících se přestupků, uplatněné poprvé až u soudu, nemůže soud odmítnout jako opožděné, nicméně dospěl k závěru, že když soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, které po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci samy o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň „neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutku skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku“ a dospěje k závěru, že „správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál“, tak soud může nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu shledat „irelevantními“ či „nevěrohodnými“. Přestože zmíněný postup zástupců žalobce považuje krajský soud za zneužití práva, které nepodléhá právní ochraně, když účelově v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejsou námitky žalobce vůbec uplatněny, přesto se musel ve smyslu zmíněného závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zabývat tím, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, které po provedeném zhodnocení, s ohledem na povahu věci, samy o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se obviněný příslušného deliktu (skutku) dopustil, a zároveň „neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutku skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku“, zda „správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č.j. 10 As 24/2015-71).

28. V daném případě postupoval správní orgán I. stupně a žalovaný v souladu s platnou právní úpravou (viz výše část I. tohoto odůvodnění) a protiprávní jednání žalobce bylo jasně prokázáno, jak vyplývá z provedených důkazů. Z nich lze jmenovat zejména oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 31. 10. 2016, záznam o měření, fotodokumentaci přestupku, na které je zachyceno měřené vozidlo žalobce, stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích Městským úřadem Turnov ze dne 30. 8. 2013 (viz č.l. 5 správního spisu), zahrnující i místo, kde ke změřenému vozidlu žalobce došlo, souhlasné stanovisko k úsekovému měření v daném místě, tedy na silnici č. II/283 Turnov, ul. 5. května, úsek od křižovatky s místní komunikací k nemocnici ve směru jízdy do centra, vydané Policií České republiky dne 17. 12. 2015 (viz č.l. 4 správního spisu), ověřovací list k předmětnému rychloměru, výzva k zaplacení určené částky adresovaná žalobci, marná výzva údajnému řidiči motorového vozidla k podání vysvětlení, usnesení o odložení věci, příkaz o uložení pokuty, adresovaný žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, oznámení o pokračujícím řízení o správním deliktu ze dne 16. 1. 2017, protokol o projednání správního deliktu ze dne 6. 2. 2017 (viz č.l. 15 správního spisu) a konečně výzva k odstranění nedostatků odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, vyhotovená správním orgánem dne 12. 4. 2017 (viz č.l. 23 správního spisu), na kterou žalobce, jeho zmocněnec, vůbec nereagoval.
29. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Pro věc bylo zejména klíčové to, že důkaz o rychlosti zmíněného vozidla byl pořízen měřicím zařízením, které splňovalo všechny zákonné požadavky a současně bylo v souladu se zákonem o metrologii ověřeno, měření bylo prováděno v úseku schváleném Policií ČR.
30. K námitkám žalobce je pak třeba uvést, že je to právě on, koho tíží důkazní břemeno k tvrzením v nich obsažených. Zásada oficiality v přestupkovém řízení totiž znamená, že důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. K tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že *„názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím“* (viz rozsudek ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Tento závěr Nejvyšší správní soud dlouhodobě a bez výjimek zastává (viz jeho rozsudky ze dne 12. 11. 2015, č.j. 10 As 124/2015-47, ze dne 22. 5. 2018, č.j. 3 As 11/2017-42, ze dne 23. 8. 2013, č.j. 1 As 45/2013-37). V daném případě byla podle názoru krajského soudu povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, splněna, výrok rozhodnutí je opřen o smysluplná, relevantní a ucelená zjištění, podložená provedeným dokazováním, žalobcem nebyly vzneseny v průběhu přestupkového řízení důvodné pochybnosti, a ty, které byly vzneseny v žalobě, byly pouze účelového charakteru (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č.j. 10 As 24/2015-58, bod 35).

A nyní k jednotlivým žalobním námitkám, jak je označil žalobce.

1. Měření rychlosti

31. Námitky v tomto žalobním bodu se týkaly použitého měřicího zařízení a postupů při měření rychlosti motorových vozidel s ním spojených. Vzдор výše uvedenému provedl

krajský soud při jednání dne 3. 5. 2019 v tomto směru doplnění dokazování, a to následujícími důkazy:

- Smlouvou o nájmu zařízení, o dílo a poskytování služeb, uzavřenou mezi AŽD Praha s.r.o. a městem Turnov ze dne 1. 2. 2013, včetně dodatku č. 1 ze dne 25. 9. 2013, dodatku č. 2 ze dne 14. 3. 2014 a dodatku č. 3 ze dne 21. 6. 2016, jakož i příloh této smlouvy, tedy včetně technických a funkčních dat měřidla MUR-07.
- Stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, čj. 102/2013-160-OST/4, neboť je mu z úřední činnosti známo, že je jako interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast správními orgány používán, a to při výkladu neurčitěho právního pojmu „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“,
- Certifikátem o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C030-11 vydaný Českým metrologickým institutem ze dne 18. 8. 2011, včetně schválení daného měřiče úsekové rychlosti Ministerstvem dopravy dne 16. 9. 2011.

32. Správní orgán I. stupně svůj závěr, že se ohledně použitého rychloměru jednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 25. 7. 2016, č. 8012-OL-70224-16, a souhlasné vyjádření Policie České republiky, územního odboru Semily, dopravního inspektorátu, ze dne 17. 12. 2015, č. j. KRPL-116321-1/ČJ-2015-181106-13, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel). Krajský soud je toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý měřič úsekové rychlosti MUR-07 fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.

33. Pokud se jedná o samotný pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, tak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno právě prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

34. Krajský soud neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitěho právního pojmu vycházeno ze strany správních orgánů z interního aktu ústředního orgánu státní správy pro jeho výklad. V daném případě tedy z již zmíněného stanoviska Ministerstva dopravy, které krajský soud provedl při jednání jako důkaz, v němž je tento pojem vyložen a jsou v něm vymezena i jeho definiční kritéria. Pokud se pak správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval více otázkou „*automatu*“, bylo tomu tak nepochybně z důvodu absence jakýchkoliv námitek či připomínek v tomto směru ze strany žalobce v průběhu správního řízení. Krajský soud tomuto postupu zcela rozumí, a to s ohledem na postoj žalobce k provedenému řízení, v němž byl naprosto pasivní, v důsledku čehož nespatořoval v chápání této otázky žádný problém, a pokud by se sama od sebe vyjadřovala v odůvodnění rozhodnutí takřka ke všemu, co nějakým způsobem souvisí nebo by mohlo souviset s projednávanou věcí, byl by takový stav z hlediska ekonomie správního řízení i zcela nevhodný a nepřipadný. Žalobce po celou dobu řízení nevznesl v tomto směru žádnou námitku, nikterak nespochyboval, že by se o „*automat*“ nejednalo, přičemž jak správní orgán, tak zastupující advokát si musí být vědom z dosavadní judikatury nadepsaného krajského soudu, která již řešila nespočet věcí tohoto typu, že se o „*automat*“ jedná. Jinými slovy, tento závěr krajský soud opakovaně

vzkazoval pojišťencům Motoristické vzájemné pojišťovny, Družstva, respektive jejich výše zmíněným advokátům, mnohokrát, takže je s podivem, že je tato námitka znovu a znovu uplatňována.

35. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí:

„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjistitelná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“

36. Krajský soud se s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují. K obsahově téměř totožné námitce ostatně již Nejvyšší správní soud v obdobné věci konstatoval v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 19/2018 – 74, že „krajský soud dostatečně vypořádal také námitku procesní vady spočívající v tom, že městský úřad vycházel při zjišťování významu pojmu „automatizovaný technický prostředek“ ze stanoviska Ministerstva dopravy, ale neučinil jej součástí správního spisu, aby se s ním stěžovatel mohl seznámit a vyjádřit se k němu. Ani zde stěžovatel neříká nic, co by mohlo věcně zpochybnit zjištěný skutkový stav, pouze se domáhá formální čistoty řízení v zájmu svých procesních práv. Takový postoj ovšem nemůže stěžovateli prospět, pokud je ze správního spisu zřejmé, že se o svou věc nezajímal, do spisu nenablížel a neuplatnil konkrétní námitky proti rozhodnutí o přestupku. Správní orgány založily svou úvahu o povaze měřicího zařízení jako automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy na dostatečném množství důkazů a řádně zjistily skutkový stav, o němž nebyly žádné pochybnosti. Provedení dalších důkazů ve správním řízení tak nebylo nutné, ostatně stěžovatel nenavrhoval žádné důkazy, které by zpochybňovaly povahu měřicího zařízení. Skutečnost, že krajský soud následně stanovisko sám jako důkaz provedl, v žádném případě nesvědčí o pochybení správních orgánů, pro něž by jejich rozhodnutí měla být zrušena. Krajský soud nenabrazoval činnost správních orgánů – pouze doplnil dokazování v reakci na námitky, které stěžovatel vznesl teprve v žalobě. Právě stěžovatel tak přesunul těžiště dokazování až do řízení před krajským soudem.“

37. Skutečnost, že v daném případě použitý rychloměr fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správním orgánem I. stupně, tak technická a funkční data měřidla MUR-07, konstatovaná při jednání krajského soudu, včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem ze dne 18. 8. 2011, č. 0111-CS-C030-11, respektive z Protokolu o technické zkoušce, k němu připojenému, kterým rovněž krajský soud provedl při jednání důkaz (to vše na č.l. 18 – 46 soudního spisu).

38. Hned v bodě 1. 1. tohoto Protokolu, nazvaného „*Určení měřidla*“, je daný rychloměr definován jako „*silniční úsekový rychloměr sloužící k automatickému měření a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.*“ Stejně jako důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení, tak také důkazy provedené krajským soudem prokazují, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaných technických prostředků bez obsluhy. Krajský soud proto uzavírá, že tato námitka nemůže bez dalšího obstát.
39. Krajský soud má za neodůvodněné též námitky uvedené v bodu 10 žaloby, podle nichž rychloměr nebyl schopen správně vyhodnotit okamžik, v němž vozidlo vjíždělo či vyjíždělo z měřeného úseku, když se vozidlo nachází buď před vodorovnou dopravní značkou (bílá „čára na vozovce“), nebo až za ní. Jak je již z fotodokumentace, ale i zmíněného Protokolu zřejmé, každá z kamer (na vjezdu a na výjezdu) pořizuje celkem 2 snímky, probíhají dvě expozice, které jsou zcela pochopitelně od sebe časově posunuty (a tím i polohou kol vozidla), ale to v řádu pouhých milisekund. Tak na prvním snímku na vjezdu do měřeného úseku je čas záznamu 14:09:35.334 hodin, přičemž předek vozidla (karosérie) je na čáře, tedy v laserové závoře, a právě od tohoto okamžiku je měřen čas. Kde jsou v tu dobu přední kola vozidla je nerozhodné. Druhý snímek na vjezdu je zaznamenán v čase 14:09:35.386, tedy o 52 milisekund později, je proto jasné, že muselo dojít k dílčímu posunu kol oproti čáře, přičemž tento druhý snímek motorového vozidla byl již pořízen s přisvětlením blesku pro noční vidění, jak je i z fotografie zřejmé. V té době však již měření běželo, když započalo „na čáře“, v místě laserové závoře. Totéž platí i pro snímky pořízené na výjezdu. Žalobce se tady mýlí, pokud tvrdí, že na snímcích by musela být kola vozidla na čáře označující začátek a konec měřeného úseku a z tohoto důvodu zpochybňuje relevantnost pořízené fotodokumentace. Rozhodující je předek motorového vozidla. Kola vozidel pak budou vzhledem k čáře na komunikaci v pozici podle toho, jak dlouhý je předek karosérie vozidla od kol, což však nemá žádný vliv na výsledek měření.
40. Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Turnov k měření rychlosti v daném místě, krajský soud odkazuje na již zmíněný souhlas Policie České republiky, územního odboru Semily, dopravního inspektorátu, ze dne 17. 12. 2015, č. j. KRPL-116321-1/ČJ-2015-181106-13, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel a s prováděním úsekového měření rychlosti ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Tím je naplněna i podmínka že obecní policie postupovala v součinnosti s Policií České republiky, neboť ta byla o umístění úsekového rychloměru na konkrétním místě informována a s jeho umístěním a následným měřením rychlosti projíždějících motorových vozidel Městskou policií Turnov souhlasila.
41. K námitce, že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, krajský soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku (potažmo správnímu deliktu) došlo. Zákonná úprava § 79a zákona o silničním provozu neznámá, že by bylo nutné při každém jednotlivém měření rychlosti dokazovat či kvantifikovat, že měření rychlosti v daném konkrétním případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Žalobce ostatně ani neuvedl žádné specifické okolnosti případu, které by měly měření rychlosti za účelem uvedeným v § 79a zákona o silničním provozu v projednávané věci vyloučit. Respektive, podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel

prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, nicméně o naplnění tohoto účelu nemá krajský soud důvod pochybovat. Ten byl ostatně potvrzen výsledky měření rychlosti vozidla žalobce.

42. Dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem zveřejnit. Zákon nestanoví přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Bezpochyby lze považovat za dostatečné (a vhodné) uveřejnění této informace např. na internetových stránkách. Správní orgán I. stupně k tomu na straně 6. odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí uvedl, že Smlouvu o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb, uzavřenou mezi společností AŽD Praha s.r.o. a městem Turnov dne 1. 2. 2013, je veřejně přístupná na internetových stránkách www.turnov.cz, v záložce Veřejné zakázky – Ukončená výběrová řízení a uzavřené smlouvy – Nájem zařízení pro měření rychlosti, což si lze snadno ověřit. Z této smlouvy jsou zřejmé lokality, kde budou měřicí zařízení umístěna, a je mezi nimi i místo, kde byla rychlost vozidla žalobce změřena (viz článek V. bod 1. Předmět smlouvy). Krajský soud má tedy za to, že danému zákonnému požadavku bylo vyhověno, že informace o automatizovaném měřicím systému byla veřejnosti poskytnuta. Při jednání krajského soudu dne 3. 5. 2019 byl proveden touto smlouvou důkaz.

2. Protiústavnost

43. V žalobních bodech 12 až 20 je uplatňována opět stále se dokola opakující námitka, a to, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
44. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud zabýval již opakovaně. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
45. Krom toho byla Ústavním soudem již posuzována také i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

3. Vady výroku

46. Žalobce spatřoval vadu výroku v tom, že v něm chybí odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro stanovení sankce, tj. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a že z něj není patrné, zda měl údajný přestupek, respektive správní delikt, za následek dopravní nehodu či nikoli, ačkoliv jedním ze znaků dané skutkové podstaty je

skutečnost, že přestupek za následek dopravní nehodu neměl. Dále žalobce postrádal ve výroku označení typu měřicího zařízení a jeho výrobce. Nelze tak prý dovodit, zda se jedná o skutek naplňující znaky skutkové podstaty správního deliktu dle § 125f silničního zákona, zda se takový skutek vůbec stal.

47. K první z námitek, ale i dalším, třeba předně uvést, že nemohou nic změnit na skutečnosti, že žalobce daný správní delikt spáchal. Dovolává-li se pak žalobce ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, v tehdy platném znění, podle něhož se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán, dlužno konstatovat, že absencí tohoto ustanovení ve výroku rozhodnutí žalobce žádnou újmu neutrpěl a utrpět nemohl. Jak je totiž již z odůvodnění žalovaného rozhodnutí na straně 4. nahoře zřejmé, důvodem „*odpovědnosti provozovatele vozidla – odvolatele je jednání řidiče mající znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu, za který se dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uloží pokuta v rozmezí od 1 500,- Kč do 2 500,- Kč. V tomto případě uložil správní orgán I. stupně pokutu na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí.*“ Z uvedeného plyne, že žalobci byla uložena nejnižší možná pokuta, a proto na jejíž výši již nemohly mít žalobcem dovolávané okolnosti ohledně spáchání daného správního deliktu žádný vliv. Krom toho je krajský soud toho názoru, že pravidla pro stanovení výše sankce a tedy i ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, patřilo do odůvodnění rozhodnutí, nikoliv jeho výroku.
48. Promítnutí uvedených povinností do rozhodnutí (určit výměru pokuty s přihlédnutím k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán) je totiž otázkou jeho odůvodnění, resp. odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Neuvedení citovaného zákonného ustanovení ve výroku prvostupňového rozhodnutí proto nemůže zakládat nezákonnost rozhodnutí. V daném případě proto správní orgán I. stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení do výroku nezahrnul.
49. Za zcela nadbytečné má krajský soud rovněž námitky, že z výroku rozhodnutí nelze seznat, zda měl daný přestupek (správní delikt) za následek dopravní nehodu či nikoliv, když z průběhu řízení je každému ze subjektu na něm zúčastněných zřejmé, že k dopravní nehodě nedošlo. Rovněž tato okolnost patří do odůvodnění rozhodnutí a v něm se jí správní orgán také zabýval (viz strana 3. odůvodnění rozhodnutí, písmeno c/). Skutečnost, že v dané věci bylo rozhodnuto i vině žalobce na základě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy výrok rozhodnutí obsahuje, podrobnosti o jeho parametrech, technických vlastnostech, výrobci atd. patří rovněž do odůvodnění rozhodnutí, nikoliv do jeho výroku. Samotný typ užitého rychloměru ostatně nedefinuje to, zda byla rychlost měřena v automatickém režimu nebo v manuálním režimu, a je proto zcela nepodstatné, zda je ve výroku rozhodnutí typ rychloměru označen, jelikož jeho označení (ani výrobce) nemá vliv na zaměnitelnost skutku, tedy ani na skutkovou větu výroku rozhodnutí. Pro vymezení skutku je zcela dostačující jasné vymezení toho, že k měření rychlosti došlo v automatickém režimu, kdy a kde. Ostatní je otázka zjišťování skutkového stavu, který se má promítnout do odůvodnění rozhodnutí a mít oporu ve správním spisu, což je v daném případě splněno.
50. Výrok, jak jej vymezil správní orgán I. stupně v posuzované věci, tedy považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Popis skutku ve výroku umožňuje subsumpci

pod stanovenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny k tomu podstatné skutečnosti.

4. Šablonovitost

51. Žalobce v tomto bodu namítá, že napadená rozhodnutí nejsou výsledkem tvůrčí myšlenkové činnosti, neboť se zjevně jedná toliko o mechanicky vyplněné šablony. Tato skutečnost prý musí být nadepsanému krajskému soudu známa z úřední činnosti. Pokud by s tím snad zdejší krajský soud nesouhlasil, navrhoval, aby porovnal podobu (zejména odůvodnění) rozhodnutí vydaných správním orgánem a žalovaným ve věci správního deliktu dle § 125f silničního zákona, a to v případech překročení rychlosti zjištěné úsekovým rychloměrem provozovaným Městskou policií Turnov v roce 2017. Tím prý bude prokázáno, že správní orgány užívají šablony, a nijak se nezabývají skutkovými okolnostmi případu, ale pouze mechanicky vyplňují údaje, které se liší v jednotlivých případech, jako je míra překročení rychlosti, či osobní údaje provozovatele vozidla.
52. Rovněž tuto námitku má krajský soud za neodůvodněnou, když zákonnost rozhodnutí je závislá na řádně zjištěném skutkovém a právním stavu věci, nikoliv na žalobcem tvrzené šablonovitosti, čímž myslí zřejmě podobnost správních rozhodnutí u přestupků (správních deliktů) majících stejný skutkový základ. Takováto skutečnost ale není nezákonná, ani k podivení, je-li rozhodováno stále o stejné věci dokola (překročení rychlosti zaznamenané automatem), jen se ta rozhodnutí týkají jiných subjektů. Ostatně žalobce ani neuvedl právní ustanovení, které by mělo být jeho tvrzenou šablonovitostí porušeno. Spatřuje-li však v uvedeném zástupce žalobce advokát Mgr. Václav Voříšek šablonovitost, dlužno poznamenat, že totéž lze říci o jeho žalobách na úseku přestupků spáchaných v provozu na pozemních komunikacích. Proto i na ně reaguje krajský soud obdobně.
- 5. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci**
53. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
54. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
55. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ještě třeba dodat, že jejich výběr a interpretace byla účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí a jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc příléhavé.
56. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. (viz výrok I. tohoto rozsudku).

V. Náklady řízení

57. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení před krajským soudem vznikly. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 3. května 2019

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce